

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2006/08

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Tizenegyedik többgenerációs nagy-
táborunkat 344 (a hétvégére 376)
fő részvételével tartottuk Sátoral-
jaújhelyen. A bölcsődések, óvodások, hit-
tanosok, ifisek, szülők és nagyszülők átlag
életkora 29,5 év volt. A legfiatalabb most
4 hónapos és a legidősebb 91 éves volt. A
tábor lakóinak 54%-a 25 évnél fiatalabb,
köztük 149 ifis. A bölcsődéseken kívül
21 bibliakörben tartottuk délelőttönként
foglalkozásainkat.

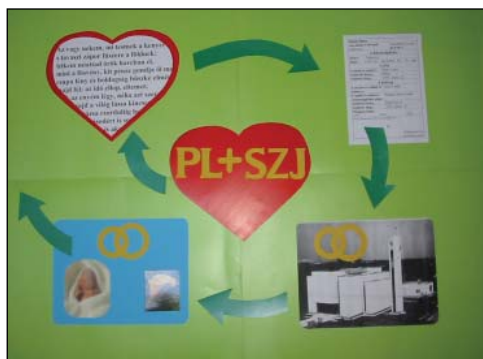
Ez a táborozás közel 7,5 millió forintba ke-
rült, mely alapvetően a részvételi díjakból
gyűlt össze. Nehezebb anyagi helyzetük
miatt, vagy missziós célzathoz 57 fő kapott
anyagi támogatást egyházközségünk költ-
ségvetéséből, tagjaink céladományaiból.
A hét témája: „*Én is vallást teszek...*” (Mt
10,32), vagyis: személyes és közösségi
hitvallásunkról.

A beszámolókból remélhetőleg kitűnik,
hogy érdemes volt imádkozni, ennyi pénzt
és sok fizikai, szellemi munkát áldozni
ezért a táborozásért.

Most nemcsak beszámolókat, hanem a tá-
borban egyéni és minicsoportban megfo-
galmazott hitvallásokat, biznyságtételeket
is közlünk, és a következő számokban is
foglalkozunk még a táborral.

Püski Lajos lelkész

Szemléltetés

Templomi éneklés

Kápolnában

Nehéz ezt a táborozást ilyen röviden
összefoglalni, de azért megpróbá-
lom. Jó volt. Megvolt minden, ami
egy jó táborhoz kell: jó társaság, kiváló
táborhely, kedves vendéglátók, sokféle
program, túrázás (és elázás), na és persze
egy jó alaptéma, a hitvallás.

Az ifinkben adódtak kisebb nézeteltérések
ezzel kapcsolatban, de végül is azért gyűl-
tünk össze immár sokadik alkalommal,
hogy ezeket megbeszéljük. Nem is gon-
doltuk volna, hogy ilyen nehéz hitvallást
tenni, vállalni mások előtt, hogy hívők
vagyunk, templomba járunk, gyülekezeti
táborba megyünk.

A hétvégi csoportkeverés – bár eleinte
kételkedve fogadtuk – szerintem nagyon jól
sikerült. Jó volt meghallgatni az idősebbek
tapasztalatait, bátorításait. Kellemes kikap-
csolódás volt egy hétre elvonulni a világ
zajától egy ilyen békés, nyugodt helyre.

Rácz Áron, Izráel ifi

Hálások vagyunk azért, hogy ismét eljuthattunk Sátoraljaúj-helyre, noha már nem vagyunk a Nagyerdei Gyülekezet tagjai. Köszönjük a mindenki arcáról leolvasható szeretetet. Öröm volt újra találkozni és beszámolni életünkről az őszinte érdeklődőknek.

Számomra az volt a legnagyobb pozitívuma a tábornak, hogy végre együtt lehetünk, mint család. Nem nélkülöztük Szisát, az apát és a férjet, aki az elmúlt években a Kisifit (ma már Dávid ifit) vezette. Különösen is hálások vagyunk Istennek, hogy Melinda segítségével a fiatalok összetartottak, az ifi nem hullott szét, és ma már maguk vállalják a felelősséget az alkalmakért. Nekik köszönöm a Láthatatlan Színházat is, ami feledhetetlen élményt nyújtott.

A csoportbeszélgetések során érdekes és nehéz feladat volt őszintén szembenézni hitünkkel. Egyikünk megjegyezte, több év bibliaórák gondolataival felért hitvallásaink megbeszélése. Összekovácsoló, maradandó élmény volt a csütörtöki áhítaton együtt szolgálni. Bízunk benne, hogy jövőre megint találkozhatunk, és újra befogadnak bennünket egy hétre!

Szilágyiné Csabai Beáta, András kör

Üdvözlét a táborból

Dávid ifi

Mintha csak hazajönnénk, állapítottuk meg, mikor Sátoraljaúj-helyre megérkeztünk. És ebben a mondatban az is benne volt, hogy nemcsak a táborhelyet ismerjük már olyan jól, hogy látása otthonos melegséggel tölt el, hanem hogy ezt a helyet közösen fedeztük fel; ezen a helyen együtt töltünk el évi rendszerességgel egy kellemes hetet. Persze, a kezdetekhez képest sok minden változott – időközben felnőttünk, és nem zajongunk már a tábori éjszakában; a számunk is megfogyatkozott, és „elszísátlanodva” immár magunknak tartottuk a beszélgetéseket.

Eljutottunk arra a szintre is, amikor már meg mertünk egymás előtt nyílni, amikor már mertünk őszintén, gátlások nélkül beszélgetni a hitünkről, életünkről; egyáltalán bármiről, ami beszélgetés közben felmerült.

És nemcsak a beszélgetések jelentettek számunkra nagy élményt, hanem a közös „produkciónk”, a Láthatatlan Színház is, amit itt a táborban is megrendeztünk. Reméljük, részt venni rajta legalább olyan érdekes és megható volt, mint nekünk vezetni a résztvevőket.

Végh Zsuzsi, Dávid ifi

Valaki azért vallást tesz én rólam
az emberek előtt, én is vallást tes-
zek arról az én mennyei Atyám
előtt...” (Máté 10, 32).

Örvendetes, hogy a táborozás során egymástól hallott sokféle hitvallás is ezt adja tudtunkra, utat mutatva a bizonytalanoknak, ne féljenek hitvallást tenni az emberek előtt, mert Isten Szentlelke munkálkodik, segít nekünk, keresztyéneknek, hogy segíthessünk másokat is hitre jutni. A teremtet világnak és a benne élőknek pedig hitre van szükségük, hogy valóban élhessenek, és ne csak legyenek, a nehéz hétköznapiakban. Hasznos volt megismerni a különböző korúak tapasztalatait, nézőpontjait, mert épültünk általuk.

Köszönet a Teaház, a kézműves kör, a Láthatatlan Színház és a bölcsőde szolgálóinak áldozatos segítőkészségükért. Köszönet a lelkész házaspárnak a táborért, amelynek élő hite, közösséggé kovácsoló ereje bizonyára mindenkiben sokáig tovább él. Legfőképpen köszönet és hála az Atyának és egyszülött Fiának, aki által és akiben gyülekezetünk él és vallást tesz az emberek előtt.

Iványi Sándor, Ábrahám kör

Kézművesprogram

Táncjelenet a Ki mit tud?-ról

Egy szobában ülök, halkán szól a zene, becsukom a szemem, és visszagondolok az elmúlt hét emlékeire, melyek boldoggá tettek.

Isten közelségét, a vele való kapcsolat erősségét most itt a táborban érezhettem igazán, és szívemet teletöltötte szeretetével. Megtapasztalhattam a reggeli áhítatok meghittségét, és az ima erejét. A táborban szinte a mennyországban éreztem magam, szabadon jöttem-mentem, bárkihez bármikor odamehettem beszélgetni, mint egy nagy családnak a melegségét érezhettem Mester utcai tagként is, ami nekem nagyon hiányzott az életemből, mert nem adatott meg.

A hétvégére éreztem, hogy meglevevődött a Biblia az életemben, megélhetem a hitem. Szabadon sírtam és nevettem. Hatással volt rám a Láthatatlan Színház megtapasztalása. Az ott kapott sárga kis cédulán lévő ige beíródott a szívembe: „Így szólt hozzájuk Jézus: jöjjetek utánam, és én emberhalászként teszek titeket”. (Mt 4,19) Úgy jöttem el a táborból, hogy most már tudom, hogy emberhalász vagyok.

Harmati Ilona, 16. csoport

A barátaimtól már sokszor hallottam, hogy nagyon jó a tábor, most végre meg is tapasztaltam. Nagyon tetszett, hogy különböző életkorú emberek együtt tudnak élni és működni egy héten át. Mivel én eredetileg egy kis falusi gyülekezethez tartozom, eddig nem volt ilyenre lehetőségem.

Amikor meghallottam, hogy a hitvallás lesz a hét témája, nagyon megijedtem, hiszen szerintem erről nagyon nehéz és olykor kényelmetlen beszélni, különösen azoknak, akik nem keresztyének. De most megértettem, hogy a mások előtt való hitvallás és biznyságtétel igenis fontos, nemcsak saját magunk megerősítésére, hanem missziói értéke is lehet, így életünk részévé kell válnia.

Imádkozom, hogy a tábor élményei, tapasztalatai és érzései se bennem, se társaimban ne múljanak el nyomtalanul, hanem azokból újra és újra erőt meríthessünk. Eddig nem igazán jártam ifire, de most elhatároztam, hogy szeptembertől, amikor tehetem, elmegyek, mert szeretném keresni azokat a lehetőségeket, amikor hozzám hasonló, más értelemben pedig kissé eltérő gondolkodású fiatalokkal Isten dolgairól beszélgethetek.

Buzási Katalin, Éli ifi

Humoros ének a táborról, 15. csoport

17. csoport

Nyugalom, csönd és békeesség áradt mindenkiből hétvégi táborba érkezésemkor. A másnapi morzsaszedgetésen a csoport tagjait hallgatva úgy tűnt, talán a hét témája adta...

Kételkedve, bizonytalanul, de reménykedve vártuk első táborunkat Telkibányán. S immár mi is a tizedikhez érkeztünk. Talán a hét témájából adódóan, vagy az Úr sugallta, de először tettem hitvallást az én kiscsoportom előtt.

Ez a hét megerősített abban, hogy csak tiszta, hiteles hittel és cselekedettel lehet kifelé az ember meggyőző. Úgy cselekedjünk, ahogy beszélünk, mert egy kételkedő embert ez a szó, hogy Isten elriaszt. Túl távolinak tűnik, de nem elérhetetlen. Mert ott van az emberben, csak rá kell találnia. Ez nem egyszerű, sőt nagyon is nehéz a mai világban. Mert a megtérés nem öt perc. Az Úr mindenkinek megadta a választás lehetőségét, de ránk van bízva, hogy élünk-e vele. Elsősorban saját életünkben, tapasztalatainkból és hibáinkból okulva építhetjük Isten országát. Az Istenben való tiszta és átható hit nagy kegyelem.

*Bódor Attila és
Bódorné Enikő
20. csoport*

Négy éves voltam, mikor a gyülekezettel először mentem táborozni Bükkszékre nagymamámmal és anyukámmal együtt. Amikor bevittük a csomagokat a gyülekezeti terembe, láttam azt a bajuszos bácsit pakolni, sertepertélni, aki a magasból szokott beszélni, anyukám mondta, ő a lelkész.

Az én fejemben még inkább gyanússá vált a dolog az állomáson, ahol egy fehér dobozból jött ki a hangja, és több ember loholt utána, hol itt, hol ott bolygó hollandiként bukkant fel a tömegben. Kihasználva, hogy a közelemben intézkedett, felnéztem rá, s megkérdeztem.

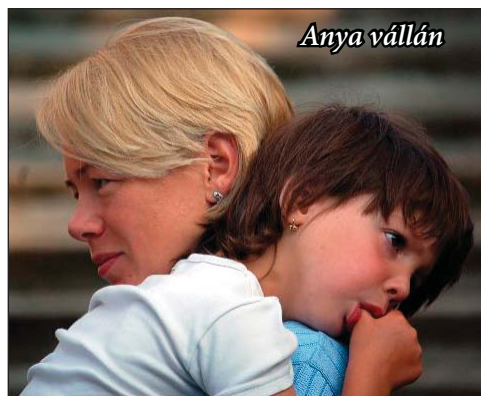
– Te is jössz? Ő bólintott, a jelenet szemtanúi jóízűen kacagtak. Közben kis lelkemet megnyugtató érzés járta át... ma már tudom, hogy nemcsak ott és akkor nézek fel rá, bár a magasságkülönbség azóta jócskán lerövidült.

Ma már tudom, hogy az Úr szívünkben kezdi el munkálkodását kiválasztott pásztoraik által. A négy éves gyerekből nagyhittanossá lettem, s életem meghatározó élményévé vált a gyülekezetben az Úr útján haladni...

A táborban az egyik nap elgondolkoztam azon, hogy ennek a kis sztorinak az üzenete akár egy négy éves gyerek hitvallása is lehetne.

Gyuris Kinga, Nagyhittan

Ki mit tud? szervezők

Minden napunk várakozással kezdődött: vajon milyen vezetést ad nekünk az Isten? Nagy örömet okozott a közös éneklés, aztán a jól érthető témafelvezetés. Nagyon hasznosak és életközeliak voltak az erre alapuló kiscsoportos témafeldolgozások. Bízunk benne, hogy mindnyájunknak hasznára válik az itt megszerzett tudás, és hogy a különböző élethelyzetekben bátrabban tudunk vallást tenni, beszélni arról, mit jelent számunkra a hit.

A szombati délelőtt arról tanúskodott, hogy vezetőink nagyon jól megszervezték ezt a hetet. Maradandó élmény volt számunkra, hogy más csoportbeliekkel, különösen fiatalokkal kölcsönösen megtudtuk osztani gondolatainkat. Személy szerint sok bátorítást kaptunk tőlük, amit ezúton is köszönünk.

Csoportunk jól összeszokott. A Szentlélek munkáját éreztük napról napra, amikor barátság és testvéri közösség szövődött különböző nemű, korú és foglalkozású emberek között.

Hálaadással gondolunk azon testvéreinkre, akik délutánonként megérdemelt pihenésük helyett sokrétű tevékenységekkel minket gazdagítottak.

*Farkasné Kiss Anikó, Farkas László,
15. csoport*

A Bécsi familia

Az elmúlt héten megtanultunk vallást tenni magunkról, magunknak és másoknak. Úgy érzem, mindnyájan sokat fejlődünk a tábor alatt a hitünkben. Igazán tanulságos volt ez a téma számunkra, sokat tanultunk magunkról, és a körülöttünk lévő emberekről; csoportunk most még tágabb volt, hiszen szombaton nemcsak saját ifinkkel voltunk együtt. A mi ifink ezt a napot nagyon pozitívan élte meg. Jó volt látni, hogy mennyire másként gondolkozunk, és mégis valahol egyek vagyunk kicsik, nagyok, fiatalok, idősök, ez pedig nem más, mint a HIT. Jó dolog, hogy most már talán nyíltabban vallást tudunk majd tenni a gyülekezeten kívül is hitünkről, és talán majd mélyebben tudjuk megélni saját hitünket is.

Nagy Sára, Fébé ifi

Középhittanosok

Gitárosok

„Szeretsz te engem...?” – Ez az őszinte választ váró kérdés visszahangzik, ha az idei táborra visszagondolok. „Szeretlek, ó, Uram! Hálám szívemből fakad...” – énekeltük egy gyönyörű énekünkben, amely, mondhatnánk, a hab volt a tortán, ha hitvallásunkat – tábori témánk – egy tortával szimbolizálnánk. Ez alkalommal a tortát nekünk kellett elkészíteni. Ismerkedtünk bibliai és történelmi hitvallásokkal, de arról is színt kellett vallanunk, hogy mi van a *mi* szívünkben. Mit mondunk: kicsoda Isten, és mit tett értünk emberekért, ezért a viláágért? Milyen volt az életünk Nélküle és milyenné lett Vele? Az igazságot mondjuk, vagy emberekhez igazítjuk? Nem könnyű megvallani hitünket, hogy az vonzó legyen mindenki számára. De attól félve, hogy elutasítanak, eljuthatunk-e odáig, hogy Jézus Krisztus nincs benne a mi hitvallásunkban? Ez a hét nagyon alkalmas volt arra, hogy önvizsgálatot tartsunk: hova is tartozunk. Hazatérve elmondhatjuk, hogy a táborban, Jézus közelségében jól éreztük magunkat, és boldogan valljuk, hogy örülünk, hogy „közünk” van az Úrhoz.

Bene Lászlóné, 19. csoport

Sátoraljaújhelyen 376-an táboroztunk 2006 nyarán

Bölcsiben

Utolsó napon morzsaszedégetésen arról beszélgettünk, hogy ki mit tanult ezen a héten. Sok minden elhangzott, például az is, hogy Isten hatalmas és mindig velünk van. Ám egy dolgot mindenki mondott, ez pedig ez volt: ne szégyelljük a hitünket. Igaz, ezt mindenki másképp fogalmazta, de a lényeg ugyanaz volt. Aztán figyelmesen, gondolatban végigtekintettük az egész hetet; az áhítatot, az éneklést és mindent elejétől a végéig. Észrevettük, hogy mennyi csoda történt azalatt a hét rövid nap alatt. Mindennapjainkban is történnek ilyen csodák, csak egy kicsit oda kell figyelni rájuk, de ha észrevesszük, nagy örömet okoznak.

Győri Krisztina, Középhittan

Biciklivel érkezőket vezették

Esőben

Örömmel készültünk a gyülekezeti táborba. A Nyugdíjas Kör már előre tervezgette, imádkozott az új alkalomért. Hálás szívvel köszönjük az Úrnak, hogy éveinkhez évet toldott, egészséget és anyagiakat is adott, hogy ismét együtt lehettünk. Felemelő volt az új kápolnában a reggeli áhítat, a közös imádság, s napközben is betérhettünk elcsendesedni.

A tábor tulajdonosa, akiért tavaly betegsége idején mi is imádkoztunk, most meggyógyulva, saját pénzéből egy kis „templomot” építtetett.

A heti téma választását igen jónak találtuk: hitvallásom. A személyes hitvallásomat mondom el másoknak is. A szabad akaratú ember a paradicsomban rossz döntést hozott, és azóta mi is így teszünk, de Isten megmentő terve, szeretete Jézus Krisztusban jelent meg. Az Úr önálló döntést vár mindenkitől, hogy elfogadja-e Megváltójának.

A héten buzdítást kaptunk, hogy bátran merjük embertársainknak megvallani hitünket. A csoportkeverés, a többgenerációs összetétel kedves, örömteli alkalom volt, egymás hite által őszinte megnyilvánulások során épültünk.

Nagyné Erika, Nyugdíjas-kör

Hebrecen, nagyállomás. Befut a vonat, kitör a felszálláskor törvényszerűen bekövetkező zűrzavar, amely szerencsére hamar elcsitul, hála bölcs lelkészünknek és elmaradhatatlan segítőtársának, a kis hangszórónak. Sátoraljaújhely. (Kinek a sátor teteje, kinek a sátor alja új hely.) Szerényen berendezett szállások és a fejlődő szervezet számára csekély élelem fogad minket. Táplálkozás közben Lajosbá' ismerteti az általános szabályokat és a tábori étellel kapcsolatos instrukciókat. Az idei tábor néhány téren kiemelkedő. Idén először kerül megrendezésre a tábori „Ki mit tud?”, amely rögtön sikert arat változatos produkcióival. Illetve a tábor történetében először többgenerációs beszélgetésekre is sor kerül, amely tanulságos és építő jellegű, hiszen ugyanazt a témát minden korosztály más-más szempontból látja.

A tábor idén is többféle kirándulási lehetőséget kínál. A fakultatívakon kívül az egész tábor kivonul a libegőhöz. A túra jól sikerül, és a szemerkélő eső sem rontja el a társaság jókedvét. Idén is végigizgulhatják/izzadhatják a táborlakók a focibajnokságot. Vándorkupát alapítanak a táborszervezők, melyet a győztes csapat vihet el és birtokolhat egy évig.

Összefoglalva ez a tábor is remekül sikerült, és mindenkinek lelki épülésére váltak a beszélgetések. Remélhetőleg lélekben megerősítve, újult akarattal és erővel térünk vissza. Találkozunk jövőre is!

Barta Áron, Józsué ifi

Hála, hogy már megint táborba mehettünk. Igaz, hogy ez azt is jelenti, hogy megint idősebbek lettünk egy évvel mindnyájan, idősök és fiatalok egyformán. De nemcsak ebben voltunk egyformák. Rendhagyó módon az ötödik napon a csoportos beszélgetések során egy közösségbe kerültek az idősök és a fiatalok.

Az eddig csak sportpályának használt aszfaltra a lelkészeink jeleket húzogattak, bennünket oda felsorakoztattak. Így „negyedelték” fel a tábor. Mire lett volna időnk eltévedni, azt vettük észre, hogy remekül együtt vagyunk: ifisek, felnőttek és nyugdíjasok. Igen megható volt a fiatalokkal folytatott közös beszélgetésünk. Csodáltam az önállóságukat, hogy többük hozzászólásából kitűnt, tudják, hogy nekünk, magunknak is tennünk kell valamit a hitünk terjesztéséért, s ők tesznek is. Nem elég kritikus szemmel figyelni, hogy mások mit nem csinálnak jól, hanem saját tetteink eredményét is meg kell tapasztalni. Örömmel láttam, hogy a fiatalok között vannak olyanok, akiknek kialakult, határozott elképzelésük, véleményük van. A tábori hét legnagyobb élménye volt számomra ez a beszélgetés.

Sugár Jánosné, 18. csoport

Libegőn

A tábor változatosságát és színességét legjobban a gyerekek élménybeszámolója tükrözi. Nem csak a gyerekek, hanem mi, segítők is nagyon jól éreztük magunkat.

Véha Szilvi: Sokat játszottam a testvéremmel...

Máthé Levi: Egyszer voltam a teaházban. Finom teát lehetett választani...

Kristóf András: Élveztük az úszkálást, ugrálást. A medencében le is süllyedtem, de aztán feljöttem...

Laktos Bendzsi: Találtam egy 1982-es kétforintost...

Dobrossy Zoli: A tábortűznél az éneklés volt a legszebb. Fenyőtobozt is dobtam bele...

Szakál Csenge: A kápolnában Máriát és a kis Jézust ábrázoló kép tetszett a legjobban...

Sugár Ági: A Láthatatlan Színház volt a legnagyobb élményem. Az tetszett a legjobban, mikor kenyeret adtak és szőlőlevet...

Nagy Marci: Nekem négy legjobb élményem is volt, de a legjobb, hogy ajándékot is kaptunk Ildikó nénitől...

Guti Bogi: Nekem az volt a legjobb, hogy játszhattam a kicsi Lacikával és Vilmoskával, akik még bölcsisek...

Lakatos Lilla: A tábortűz nagyon gyönyörű volt...

Bartik Ábel: Mások szereplése is nagyon tetszett...

Kovács Marci: Köszönöm, hogy itt lehettem a délelőtti foglalkozásokon, mert jó volt színezní, imádkozni. Jó volt, mikor a bibliai történeteket mesélte Ildikó néni.

Bokorné Máthé Gabriella és Kistófné Máthé Ildikó kishattan

Tizedik táborozásért tavaly 44 tagunkat köszöntöttük egy tábori csuporral. Idén 23 testvérünk csatlakozott hozzájuk és lettek ők is „csupros atyafiak”.

A 2006. évi gyülekezeti táborba bátran jelentkeztünk. A legelső gyülekezeti többgenerációs tábor olyan nagy hatással volt ránk, hogy azóta, ha csak tehetjük, részt veszünk benne.

A foglalkozások témája nagyon mély gondolatokat ébresztett bennünk, mely által a csoporton belül rendkívül közel kerültünk egymáshoz. Most mégis egy szabadidős programot emelünk ki, mint egyik legkedvesebb emlékképünket.

A gyülekezeti kirándulás a korábbi évek gyakorlata szerint busszal vagy gyalogosan történt. A táborban már felfigyeltünk gyanús égzengésre, borúra, de ez hamar múltónak tűnt, így bátran nekivágtunk a mintegy 3 km hosszú gyalogtúrának.

Már közeleink éreztük a célt az erdei ösvényen járva, jó hangulatban, derűsen beszélgettünk, amikor hirtelen hatalmas eső kerekedett. Mellettünk lévő testvérünk felajánlotta az esőkabátját... Gondolkodtunk... Egy esőkabát ennyi embernek? De miközben gondolkodtunk, már emeltük is a fejünk felé kifeszítve. Egyre többen csatlakoztak, a fejük felett mindannyian tartva az esőkabátot, mint egy sátorlapot. Már kilencen voltunk, amikor még három, akkor már bőrig elázott társunk szalad a kabát alá. Mint a szakadó esőben az összebújt párok a szabad ég alatt, úgy bújtunk mi is össze.

Az eső szűnni kezdett, amikor az egyik társunk jött velünk szembe, tájékoztatva bennünket, hogy mintegy 100 m-re van a libegő és a hozzá tartozó faház, ahova a nálunk gyorsabban érkező emberek – még szárazon – behúzódva várták a felhőszerkedés végét.

A kirándulást hallatlan jó hangulat, rengeteg nevetés kísérte, mely közelebb hozta egymáshoz a résztvevőket.

Simonné Gaál Éva, 17.csoport

HUMOR

Mire készül Krisztián?

És hol az igazi?

A főnök is elázott

egyszer volt, hol nem volt, még a Várhegyen is túl, élt egyszer három pillangó. Egy verőfényes csütörtöki napon ez a három pillangó úgy döntött, hogy elmegy libegőzni. Kitartóan repültek fölfelé a meredek hegyoldalon. Már lógott a nyelvük a fáradságtól, mire odaértek. Igen ám, de alighogy kiértek a fák közül, a nyakukba zúdult egy „kellemes” nyári zápor. Először megörültek, hogy legalább felfrissülnek egy kicsit a hosszú út után, de aztán mikor az eső csak nem akart elállni, fázni kezdtek. Odszaladtak hát a libegős bácsihoz.

– Libegős bácsi! Tessék minket fölengedni a libegőre!

– Két pillangót fölengedek, de egy kosiba egyszerre csak ketten férnek be, a harmadiknak nincs hely – válaszolta a libegős bácsi. De a pillangók nem akarták otthagyni a testvérkéjüket, inkább együtt áztak tovább. Ekkor azonban megpillantottak egy faházikót. Nyomban oda is rohantak hozzá.

– Faházikó! Faházikó! Engedj be minket!

– Két kis pillangót beengedek. De már úgy tele vagyok svábbogarakkal, hogy a harmadik nem fér be.

– Ha a testvérkéinket kint kellene hagynunk, inkább kint maradunk mi is! – rázták a fejüket a pillangók.

Már esteledett, amikor odaértek a nagy, sárga buszhoz.

– Buszocska! Buszocska! Vigyél haza bennünket – kérelték. A nagy, sárga busz elmosolyodott.

– Gyertek csak nyugodtan. Ha egymás hegyén-hátán is, de ide minden kicsi, ázott pillangó befér.

Így történt, hogy végül, ha gyűrött szárnyakkal is, de szép élménnyel gazdagodva hazaért a három pillangó.

Hodossi Nóra, Kornéliusz ifi

A délelőtti foglalkozásokon, szerdán előbb röviden megfogalmazta és leírta mindenki személyes hitvallását, pénteken pedig mini (3-4 fős) csoportokban a közösségi hitvallásunkat, majd ezek alapján beszélgettünk. Most egy személyes és egy közösségben megfogalmazott hitvallást közlünk. A Szivárvány későbbi számaiban szeretnénk folytatni ezt a sorozatot. (Szerk.)

Tétova hitvallás

Hosszú volt az út, amelyen Istenhez jutottam, és még hosszabb lesz, amelyen még végigmegyek. Lassanként nyugalom, biztonság, békesség érzései kezdenek bennem dominálni. Környezetem először a túltengő, mindenkit megtéríteni akaró embert kapta, majd fokozatosan megcsendesedve, alázattal közelítettem az emberekhez. Meghallgatva, és ha érdekelte, megosztva vele érzéseimet. Milyen az Úrban lakozni, vele járni, tudni, hogy engem minden gyarlóságom ellenére és bűnös emberként előre megváltottak. Lassan családom többi tagja is kezdte elfogadni, illetve megtanult együtt élni az én megtéréssel. Eleinte, amikor templomba kezdtem járni csak sírni tudtam, sirattam a Krisztus nélkül elveszett éveket, de megtanultam, hogy végül én is ugyanazt a „bért” kapom Istentől.

Nagyné Nagy Katalin

Bizonyságtétel egy 18 éves kételkedő útitársnak:

A hit közösséget teremt, és így egy nagy családban érezheted magad a hívők között. Ebbe a közösségbe bekerülve fejlődhetsz lelkileg, érzelmileg, és sok közvetlen információ hatására ezáltal életed jobbá lesz. Más, hívő emberek életvitelét látva bizonyos vagyok afelől, hogy a hit pozitívan megváltoztatja, befolyásolja életünket. Saját életemben észreveszem, hogy a gondviselés igenis létezik, és érzem, hogy valaki folyamatosan figyel és vezet, mióta ráébredtem arra, hogy egyedül sem vagyok egyedül. Nagy segítség a gondok, problémák megoldásában, nem csapnak fejem felett össze a hullámok. A hitem hobbijaimban is megélhetem, a zenében, a táncban, művészetekben. Istennel életem teljesebb és boldogabb lesz.

Gábrriel ifiből: Dóry Zsuzsa, Katona Vilmos, Kovács Álmos

Hírek

Prágai kirándulást szervezünk szeptember 28 - október 1. (csütörtök-vasárnap) autóbusszal, részletes információ a lelkeszi hivatalban és a honlapunkon.

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a Szivárvány is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Aug. 13. Szőke Endre és Pásku Veronika hegedül, Kiss Krisztina brácsázik és Karasszon Eszter gondonkázik.

Aug. 20. Virágh András Gábor orgonál.

Aug. 27. Nádasi Dorottya orgonál.

Szept. 3. Tóth Anikó orgonál.

Szept. 10. Karasszon Dénes gondonkázik.

Élesben

Karacson szálalt fel a vonatra. Első ránézésre „30-40 közötti érdeklődőnek” tűnt. Szolnok előtt elegyedünk beszélgetésbe, Cegléd körül már az egyház is szóba került. Bámulatos részidő – gondoltam magamban. Ha ilyen tempóban haladunk, a teljes Heidelbergi kátét átbeszéljük Pestig. Agyamban cikáztak a tábori helyzetgyakorlaton leggyakrabban előforduló fogalmak: megváltás, bűnbocsánat, boldogság, örök élet...

Kőbányaig egyik sem került szóba. Útitársam a sérelmeit sorolta. Nem volt lelkész, aki meghallgassa, közösség, mely befogadja, amikor ő próbált volna közeledni. Ezért bezárkózott, megkeseredett. *„A papnak nem társadalmi eseményeken kellene reprezentálnia, hanem a hívekkel foglalkozni. Miért nincsenek nyitva a református templomok, mikor az ember megnyugvást keresve szeretne elcsendesedni bennük? Milyen képmutatóak sokszor a magukat hívőnek tartó emberek!”*

Hallgattam. A táborban minden olyan egyszerűnek tűnt. Mert nem számoltunk a másik ember világával, élményeivel, közbe- és ellenvetéseivel. Útitársam számára az egyház csak emberi intézmény. Tagjainak pedig megértőnek, elfogadónak, szeretetteljesnek kellene lennie minden helyzetben, ehelyett gyakran ítélkezők és érzéketlenek vagyunk. Ő legalábbis így élte meg, és ezzel nem lehet vitatkozni.

„Hitvallásom” egyedüli tárgya az egyház lett. Beszéltem arról, hogy számomra az egyház elsősorban közösség. Olyan emberek közössége, akik „csak” abban különböznek másoktól, hogy Jézust megváltójuknak fogadják el, és igyekeznek követni.

Beszéltem arról, hogy nagymértékben rajtunk múlik, mit látunk meg, mit akarunk észrevenni az egyházból. Egy ókeresztény műből vett kép elgondolkodtatta: Ráncos, töpörödött vénasszony alakja tűnik fel a távolban. Ahogy közeledik, jobban kivehető az arca, és látszik, hogy nem is annyira öreg. Még közelebb érve középkorú asszonynak tűnik. Mikor még közelebb ér, egy fiatalasszonyt látok, és amikor mellette vagyok, akkor ismerem fel, hogy menyasszony. Ez az asszony az egyház. Minél messzebb vagyok tőle, annál torzabb a kép. Csak a ráncokat, a púpos hátat látom meg. Közelebb kell kerülnem, hogy tisztábban láthassak.

Ezen elgondolkodott. Nagyjából ekkorra meg is érkeztünk Zuglóba, ahol leszálltam. Ennyi volt. Sok? Kevés? Elég? Azt gondolom, az adott helyzetben a több talán kevesebbet ért volna. Ami pedig ezután következik, az elsősorban a könyörülő Istenen, másodsorban az egymást követő újabb és újabb útitársak bizonyágtételén múlhat.

Hodossi Sándor

Szívárvány –
a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos, lelkipásztor
Fejlesztő: Betűvető Bt. Tördelés: Bene Lászlóné
Nyomda: REXPO Kft. Készült 800 példányban
14. évfolyam 8. szám, megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

Ki mit tud?

*Láthatatlan
paródia*

Teaházban

Negyedelés

